

Gia Đình Trâu Diên Quốc Nội...

Họp Mặt Đầu Năm 2016

MX Đông Triều Nguyễn Bá Dương

Chuyến xe chạy từ Phan Thiết đi Sài Gòn với đoạn đường 150Km nhưng vừa chạy, vừa dừng đón khách dọc đường thì sau 3 giờ mới đến khu vực Trảng Bom, nhà của Tr/Sĩ Nhất Ngọc Ngà, dưới ánh nắng gay gắt của miền Nam dù đang là mùa Đông.

MX Ngọc Ngà ra đón tôi bằng chiếc xe đạp, hơi ngạc nhiên tôi hỏi:

-Xe máy đâu mà ông lấy xe đạp chở tôi, liệu có chở nổi không?

Anh trả lời:

- Cái xe gắn máy cà tàng của tôi cứ hư vặt mãi, chán quá bán quách đi rồi, còn xe tay ga của mấy đứa nhỏ thì chạy không quen nên không dám đi, ông yên tâm ngày xưa mang trên lưng mấy chục ký vượt suối trèo non hàng chục cây số, bây giờ già rồi đi xa không nổi chứ đèo ông đoạn đường ngắn từ cổng làng vô xóm thì đến nổi nào mà không được, thôi lên xe vào nhà uống ly cà phê cho đỡ khát.

Nhìn dáng đi của anh Ngà vẫn còn vững chắc nên tôi cảm thấy yên lòng và mừng thầm, bởi vì 2 năm trước khi mới gặp lại nhau, sau hơn 40 năm lúc Đại Đồi 4 đang trấn giữ Cổ Thành Quảng Trị, khi đó anh là trung đội phó trung đội 36 của NT Hồ Ngọc Hiếu K 4/71), thời gian này anh cứ bệnh mãi, phải nhập viên

liên miên, tôi từ Phan Thiết đi mô tô vượt hơn 160 km đường dài vào bệnh viện thăm anh, bây giờ anh lại dùng xe đạp để chở một thàng trên 60 ký, thật là hy hữu, mặc cho anh thúc dục lên xe, nhưng tôi cứ ngại ngại:

-Thôi thì hai anh em đi bộ một đoạn cho giãn gân cốt đã.

Vừa đi vừa nói chuyện một chốc đã vào đến giữa làng, anh ghé chợ mua một ít vật dụng cần thiết rồi dục tôi lên xe, lúc này đã đến đoạn đường xuống dốc, nên tôi lên xe để anh đưa về nhà.

Chiều hôm ấy hai anh em bàn công tác tổ chức họp mặt cho anh em, cũng như mọi năm anh nhận nhiệm vụ thông báo mời anh em trong gia đình TĐ2, trước 3 ngày, bởi vì anh cũng là một trong những “lão làng” của TĐ2. Anh biết rõ từng địa chỉ và hoàn cảnh mỗi gia đình, do đó ngoài việc tổ chức họp mặt, còn phải bỏ phong bì lì xì đầu năm cho anh em, vì vậy tùy hoàn cảnh mà phong bì nặng nhẹ khác nhau.

Hai anh em kiểm soát lại danh sách số lượng anh em xác định sẽ đến tham dự (20/25), lần này vì kinh phí có phần giới hạn, nên theo tinh thần chung được phổ biến là không mời các anh em đơn vị bạn cũng như bạn bè thân hữu.

Sau khi bàn bạc tính toán tài chánh cho

buổi tiệc họp mặt và phong bì lì xì đầu năm cho anh em, cũng như số tiền để lại trong “ngân quỹ” dành cho hữu sự tang chế, tai nạn ngặt nghèo...như vậy tương đối đầy đủ (khéo ăn thì no...).

Vừa bàn công việc vừa nhâm nhi bên ly cà phê đá, Ngọc Ngà bốc máy gọi cho một số anh em ở Biên Hòa và khu vực xung quanh báo tin Đông Triều đã vào. Tối hôm đó một số anh em ở Biên Hòa đã đi taxi lên nhà Ngọc Ngà để làm bữa tiệc nhỏ gọi là “tiền hội ngộ”.

Từ trên taxi bước xuống trước tiên là MX thương binh Chánh, trên tay chiếc bình rượu thuốc 4 lít, Chánh bị loại khỏi cuộc chơi trong trận Cửa Việt, kể đến MX Hùng (ĐĐ4), MX Hoàng (ĐĐ5) cuối cùng MX Oanh từ ĐĐ4 chuyển về ĐĐCH có biệt danh là “lính Babilac”, bởi vì Oanh vào lính còn trẻ lắm, chưa tròn 17 tuổi, vì thích bộ đồ rằn ri sóng biển nên đã mượn giấy khai sinh của người khác đăng lính, thấy Oanh nhỏ và thư sinh quá nên ĐĐ trưởng xin cho Oanh về ĐĐ CH.

Buổi tiệc tiền hội ngộ kéo dài đến 9 giờ tối sau khi “bốn chàng ngự lâm” cửa gần nửa bình rượu và một thùng Tiger. Tôi và Ngọc Ngà chỉ uống nước khoáng pha tí bia cho có màu vậy thôi, đồng thời ngồi chứng kiến cho 4 chàng thi nhau “nổ” chuyện xưa, chuyện nay, chuyện thời sự trong nước, quốc tế... thỉnh thoảng tôi phải làm trọng tài phân xử khi 4 chàng tranh luận bất phân thắng bại.

Tàn tiệc tôi ép các MX này phải đi taxi về cho an toàn không được đi xe honda ôm, khi 4 chàng yên vị trên xe rồi, hai anh em chúng tôi bàn nốt những việc nhỏ nhặt nhưng cần thiết cho buổi tiệc, sau đó Ngọc Ngà cho con chở tôi về nhà nghỉ.

Sáng hôm sau chưa 7 giờ Ngọc Ngà đã đến gọi tôi dậy, sau đó chở tôi về nhà ăn sáng uống cà phê, đang nhâm nhi ly cà phê, rít vài

hơi thuốc cho tinh thần sảng khoái, nhìn khói thuốc bay và mơ màng nghĩ đến buổi họp mặt, trưa nay anh em sẽ gặp lại được 2 đồng đội mới đó là Hạ sĩ Bình (đệ tử của anh Nguyễn hữu Hào, Đại Đội Phó ĐĐ 4 thời kỳ tái chiếm Cổ Thành), nhà Bình trong khu vực Thủ Đức nhưng 41 năm nay, bây giờ mới liên lạc được với anh em đồng đội, một người nữa là Thượng sĩ Thọ thường vụ ĐĐ2/TĐ2 của anh Từ Đức Thọ. Từ Phan Rang anh đã vượt gần 350 cây số bằng xe gắn máy để vào hội ngộ, mặc dù đã liên lạc với nhau được 2 năm, nhưng lần này anh mới thực sự được hội ngộ với gia đình Trâu Điền.

Đang mơ màng bỗng có tiếng xe gắn máy nổ giòn trước nhà làm tôi sực tỉnh, hóa ra là TB Nguyễn Văn Nhi, còn có biệt danh là “lính sữa”.

Nhi vốn là con trai độc nhất, có cha là tử sĩ được hoãn dịch gia cảnh, nhưng cũng vì mê bộ đồ rằn ri, đồng thời ham vui với bạn bè cùng xóm (Xóm Mới Gò Vấp) tình nguyện vào TQLC khi tuổi cũng chưa tròn 17, mới ra trường trình diện đơn vị bị “ma cũ ăn hiệp ma mới”, ngoài cấp số đạn quy định, được tiểu đội trang bị thêm 1 thùng đạn đại liên, 1 cây M 72 và còn cho thêm một cái nồi gang nấu cơm to tướng, mang nặng như thế mà di chuyển trên đồi cát Long Quang, trên nắng, dưới nóng thẳng em đi không nổi, vừa khóc, vừa báo với Ngọc Ngà: “Anh Ngà ơi em đi không nổi nữa rồi”, Ngọc Ngà lạnh lùng: “Mày đưa cây súng cho tao, khi nào muốn đi thì đi, không đi nổi thì cứ ngồi đó chờ VC ra dẫn đi”, thẳng “lính sữa” sợ quá đứng dậy theo chân ông anh đi tiếp không còn dám than vãn nữa. Tàn cuộc chiến, 4 thằng Nhi, Toàn, Núi, Định rủ nhau đi lính một ngày đều là thương binh cả, Nhi bị loại khỏi vòng chiến cũng trong trận Cửa Việt. Sau ngày 30/4, mỗi thằng một ngã để mưu sinh, rồi mấy năm sau gặp lại, chẳng bao lâu Núi qua

đời vì bạo bệnh, đói nghèo, mới đây Định cũng bỏ gia đình, người thân ra đi vì căn bệnh ung thư hiểm nghèo khi mới liên lạc hội ngộ với anh em được 4 lần và gặp lại tôi một lần duy nhất và cũng là lần hội ngộ cuối cùng của Định đầu năm 2014.

Ngọc Ngà nhìn ra sân cười với Nhi:

-Mấy thằng Biên Hòa chưa có đứa nào tới, mày từ Sài Gòn mà sao đến sớm vậy?

-Nhi nhìn tôi trả lời:

-Nghe anh nói thăm quyền Đông Triều vô từ chiều hôm qua, nhưng khi tối em không lên được, nên sáng nay phải lên sớm cho đúng đạo.

Mới gần 10 giờ sáng mà anh em đã tập trung đã khá đông, số anh em Thủ Đức và Biên Hòa hầu như đã đông đủ, còn lại một số anh em ở Sài Gòn đang đi xe bus lên.

Ngoài kia vợ chồng MX Phước (Vũng Tàu) cũng đã đến, thật tội nghiệp đã 2 năm liền từ khi bị viêm màng não suyết chết, Phước lúc nhớ, khi quên, đầu óc không còn bình thường nữa, nhưng năm nào cũng bắt vợ chở lên để họp mặt cùng đồng đội.

Có tiếng xe gắn máy dừng trước sân thì ra Thượng sĩ nhà thơ Nguyễn Đăng Thọ cũng đã đến, người ở xa nhất nhưng đã có mặt tương đối sớm trước giờ quy định.

Từ xa anh em đã nhìn thấy chiếc xe 3 bánh của MX TB Đình Văn Toàn từ từ vào đến. Toàn được các con bảo lãnh du lịch 3 tháng, nhưng chưa đầy 1 tháng đã giục các con cho trở về lại VN trước tết. Hỏi ra mới biết qua Úc bị giam lỏng, mọi việc nấu nướng, ăn uống trong ngày phải tự lo vì các con phải đi làm từ sáng sớm, không có chân nên không đi ra khỏi nhà được, buồn chán không chịu được nên đành phải từ giả “thiên đường” Úc Châu để trở lại với “hạ giới” Việt Nam..

Mười giờ 30 phút, số anh em còn lại từ Sài Gòn cũng đến nơi đó là MX Nguyễn Văn

Diệp, Trung sĩ Võ Văn Phúc, vừa đến nơi vào bàn, Phúc gặp ngay TB Chánh là cả bàn bắt đầu sôi động, bởi vì Chánh hay “nở” mà Phúc hay châm chọc cho nên 2 thằng em ráp vào thì không khí vui nhộn hẳn lên.

Theo thông báo đúng 11 giờ buổi họp mặt đầu năm được khai mạc, thay mặt ban tổ chức tôi nói lên ý nghĩa của buổi họp mặt đầu năm và chúc mừng năm mới anh em cùng gia đình.

Đây là lần thứ 3 tôi hân hạnh vui mừng được hội ngộ cùng anh em, thật là cảm động anh em đã không quản ngại đường xá xa xôi, tuổi già sức yếu đã tề tựu về đây trong tinh thần huynh đệ chi binh và nghĩa tình đồng đội.

Tôi thay mặt chuyển lời chúc an lành của các anh Lê Quang Liễn, Nguyễn Hữu Hào nguyên là ĐĐ Trưởng và ĐĐ phó ĐĐ 4/TĐ2 thời gian 1972 và anh Nguyễn Công Cảnh nguyên tiên nhiệm Trung Đội Trưởng Trung Đội 27/ĐĐ4.

Tôi cũng thay mặt toàn thể anh em có mặt ngày hôm nay ghi nhận sự quan tâm giúp đỡ của các anh đối với những anh chị em có hoàn cảnh khó khăn, hoạn nạn trong nhiều năm qua và cũng nhờ sự trợ giúp của anh Nguyễn Hữu Hào đã tạo điều kiện thuận lợi cho anh em chúng ta có được những lần họp mặt như hôm nay trong những năm qua.

Lần này tôi báo cho anh em một tin không được vui vì anh Nguyễn Hữu Hào đã lâm trọng bệnh nên lần này đích thân anh Lê Quang Liễn đã đứng ra quyên góp một số anh chị em thân thiết trong gia đình Trâu Điền gần nơi anh trú ngụ gửi về tạo điều kiện để chúng ta có được buổi họp mặt hôm nay.

Trong lần quyên góp này gồm những tấm chân tình của các anh chị và các bạn:

1./ Chị Trần Văn Hợp (anh Trần Văn Hợp, TĐ Trưởng TĐ2).

2./ Anh Lê Quang Liễn (ĐĐ Trưởng/ĐĐ4) và

con gái là cháu Katherine Le.

3./ Anh Lê Khoa (ĐĐ4).

4./ Anh Vang Văn Dũng (ĐĐ5).

5./ Anh Trần Chính tức Huỳnh Công Đấu (ĐĐ4).

6./ Anh Đặng Vi (ĐĐ2).

Trong bài viết này tôi cũng được mạn phép thay mặt anh em trong đại gia đình Trâu Điền VN xin được cảm ơn tấm chân tình của quý anh chị và các bạn đã tạo điều kiện cho anh em chúng tôi có được buổi họp mặt đầu năm Bính Thân tương đối đông đủ, ấm áp và vui vẻ.

Kính thưa các anh chị và các bạn, mặc dù đã hơn 40 năm, tuy có “vật đổi sao dời”, nhưng các anh chị và các bạn vẫn không quên những thuộc cấp, những đồng đội cũ của mình, vẫn biết rằng thời gian và không gian dễ làm lòng người thay đổi, dễ quên đi quá khứ, nhất là những thứ tình cảm chẳng đem lại lợi ích gì cho mình, trái lại chỉ thêm phiền toái... Nhưng đối với các anh chị và các bạn thì ngược lại: Vẫn cưu mang, vẫn giúp đỡ những hoàn cảnh khó khăn, những mảnh đời bất hạnh, vẫn nặng lòng với nghĩa tình đồng đội. Một lần nữa thay mặt anh em tôi xin chân thành cảm ơn tất cả các anh chị và đồng đội Trâu Điền hải ngoại.

Kính thưa chị Hợp.

Mặc dù thằng em chưa một lần diện kiến chị, nhưng qua anh Liễn em biết chị là vợ của Thiếu Tá Trần Văn Hợp, vị niên trưởng, cấp chỉ huy của chúng em, người Tiểu Đoàn Trưởng Trâu Điền can trường, luôn thương thuộc cấp nhưng không may anh đã vắng số, chị một mình tảo tần nuôi con, rồi đến khi sang xứ người với hai bàn tay trắng, một thân, một mình làm lại từ đầu để xây dựng cuộc sống và nuôi đàn con khôn lớn, nên người. Em vô cùng ngưỡng mộ và kính phục chị.

Cháu Katherine Le thân mến.

Cháu là thế hệ thứ hai, là con của Thiếu Tá Lê Quang Liễn, là vị sĩ quan ưu tú của TQLC,

là vị niên trưởng, là cấp chỉ huy của chú mà chú vô cùng kính mến. Cháu sinh ra và lớn lên khi cuộc chiến VN tàn lụi đã lâu lắm rồi, vì thế cháu không thể biết được sự hy sinh gian khổ của những người lính VNCH trong đó có ba cháu và các chú trong suốt cuộc chiến. Vì lý tưởng Tự Do nên ba cháu và các chú đã hy sinh cả tuổi thanh xuân của mình để bảo vệ nền Độc Lập Tự Do Dân Chủ và thanh bình cho miền Nam thân yêu, thế nhưng vận nước đã suy tàn, những người lính VNCH trong đó có ba cháu và các chú phải đành buông súng trong nỗi đau uất hận.

Có thể cháu chỉ biết được một phần nào về người lính VNCH qua sách báo, phim ảnh, nhưng có lẽ nhờ có ba cháu đã truyền dạy, nên ngày nay cháu đã nghĩ đến các chú, những đồng đội ngày xưa của ba cháu đang ở tại quê nhà. Chú vô cùng cảm kích tấm lòng của cháu đã dành cho các chú.

Thế hệ của ba cháu và các chú sắp qua rồi, chú tin rằng một ngày không xa, đất nước Việt Nam sẽ thanh bình, nền Độc Lập Tự do Dân chủ thực sự sẽ đến với đất nước chúng ta, chú kỳ vọng vào thế hệ thứ hai là các cháu, ngày đó các cháu sẽ trở về, mang theo kiến thức, khoa học để góp phần dựng xây quê hương đất nước, để Việt Nam chúng ta được sánh vai cùng bạn bè Năm Châu, xứng danh dòng giống Lạc Hồng. Chúc cháu an lành, hạnh phúc thành đạt trên con đường sự nghiệp.

Cả phòng im lặng, anh em đang lắng nghe người đại diện bày tỏ tâm tình cùng những lời nhắn gửi đến tất cả anh chị em hiện diện:

-Sau hơn 40 năm kể từ ngày anh em chúng ta tan đàn xẻ nghé, lưu lạc khắp mọi miền đất nước, mỗi người một hoàn cảnh, những năm tháng đầu sau biến cố 30/04, cái nghèo, cái khó đã bó cái khôn, anh chị em chúng ta phải chạy ăn từng bữa, làm đủ mọi nghề, làm thuê cuốc

mướn, ăn hôm nay lo ngày mai, không còn thời gian để quan tâm đến bạn bè, kiếm tìm đồng đội, nếu tình cờ gặp lại nhau cũng chỉ chào hỏi, tay bắt, mặt mừng rồi phần ai nấy lo cho gia đình, cho cuộc sống. Hầu hết ai cũng nghèo khổ, chẳng giúp gì được cho nhau, có chăng chỉ vài ba câu hỏi thăm an ủi.

Hôm nay anh chị em chúng ta đã tìm gặp được nhau, cuộc sống hầu hết đã ổn định, con cái đã trưởng thành, thì chúng ta cũng đã tuổi già bóng xế, hầu như ai cũng ốm đau bệnh tật, thời gian chẳng còn được bao nhiêu, không một ai tránh khỏi quy luật “sinh lão bệnh tử”, mỗi ngày quân số của chúng ta cứ hao hụt dần mà lại không có khối bổ sung để bù đắp vào sự mất mát, hao hụt đó.

Một số anh em đã từ biệt chúng ta đi về cõi Vĩnh Hằng để trình diện với các anh Lê Hằng Minh, Nguyễn Xuân Phúc, Trần Văn Hợp nguyên là những Trâu đầu đàn ngày xưa, để cùng được họp mặt với những đồng đội đã nằm xuống tại các mặt trận: Mậu Thân, Cam Bốt, Hạ Lào, Quảng Trị, rồi cuối cùng là bãi biển Mỹ Khê căn cứ Non Nước!

Còn nữa, sau ngày miền Nam sụp đổ một, số cấp chỉ huy của chúng ta ngày trước đã bị chôn vùi thân xác trong các trại tù cải tạo từ Bắc vào Nam và một số anh em đã ra đi từ lâu mà ta không hề hay biết bởi tuổi già sức yếu, bệnh tật, đói nghèo v.v..

Tôi mong rằng từ nay trong mỗi lần họp mặt của gia đình Trâu Điên, anh chị em hãy cố gắng có mặt đầy đủ để thăm hỏi nhau, biết được tin tức của nhau, để chia sẻ những vui buồn trong cuộc sống, những tháng năm còn lại của cuối cuộc đời.

Xin tất cả anh chị em chúng ta hãy cùng nhau một phút mặc niệm, để tưởng nhớ những cấp chỉ huy cùng đồng đội của mình đã nằm xuống trên khắp mọi miền đất nước.

Buổi tiệc được bắt đầu, Đông Triều tặng món quà đầu năm cho anh chị em đó là chai rượu Johnie walker, Tr/sĩ Phúc được ủy quyền khai nắp chai rượu, sau đó Đông Triều, Đăng Thọ, Vũ Phúc cùng chung tay rót ly rượu đầu tiên để chúc mừng năm mới, sau khi cả 3 cùng cạn ly đầu tiên, Th/sĩ Đăng Thọ được giao nhiệm vụ đi từng bàn, rót rượu mời từng người để tất cả anh em mỗi người đều có một ly rượu mừng đầu năm (ăn đều chia đủ).

Rượu vào lời ra, không khí buổi tiệc sôi động hẳn lên, các trận chiến ngày xưa được sống lại, các “Trâu Già” thì nhớ lại các địa danh Cái Thia, Cai Lậy, Tam Quan, Đức Cơ, Mậu thân, Cam Bốt, Hạ Lào... còn các “Trâu Trẻ” thì Mỹ Chánh, Hải Lăng, Barbara, Chợ Sãi, Vĩnh Định, Long Quang, Nancy, Cổ Thành... và cuối cùng là biển Mỹ Khê.

Mỗi địa danh anh em đều mang theo kỷ niệm, mồ hôi, máu và nước mắt có khi máu của chính mình đã đổ xuống, còn nước mắt không ít lần đã khóc tiễn biệt những bạn bè, đồng đội của mình nằm xuống trên khắp 4 vùng chiến thuật hoặc trở về với hình hài không còn nguyên vẹn với kiếp phế nhân!

Bên cạnh những hình ảnh bi hùng cũng không thiếu những bản “tình ca” của một thời trai trẻ, những cuộc tình thời chinh chiến của những chiến binh oai hùng Trâu Điên với những nàng thôn nữ Trí Bưu, Vĩnh Định, Gia Đăng, Triệu Phong, Vân Trình, Bích La Thôn, Hương Điền ... Có những cuộc tình “có hậu” nhưng cũng lắm chuyện tình không “đoạn kết”, bởi vì chàng chiến binh kiêu hùng kia đã lỗi hẹn, ra đi mãi mãi không bao giờ trở lại, nhất là giai đoạn Mùa Hè Đỏ Lửa.

Trong trận chiến lịch sử này ta mất đi hơn 3500 chiến binh, hơn 5000 không còn lành lặn lúc trở về, như vậy biết bao nhiêu cuộc tình không trọn vẹn trong số đó? Và rồi:

“Em ngại ngần dạo phố mùa Xuân, bên người yêu tật nguyên chai đá.. Ta nhìn nhau anh mắt chưa quen, cố quên đi một lần trần trời...”

Không đầu tháng 8/1972, sau trận chiếm Chợ Sãi, TĐ2 về tuyến sau để dưỡng quân đồng thời làm trừ bị cho SĐTQLC/HQ ở Hương Điền, ĐĐ4/TĐ2 có nhiệm vụ bảo vệ BTL/SĐ. Trong thời gian này, một MX/ĐĐ4 làm chú rể còn cô dâu là thôn nữ Hương Điền. Gia đình nhà gái không cần chi, chỉ cần có sự hiện diện của đơn vị trưởng làm chủ hôn để chứng nhận MX này độc thân, nên Đại Đội Trưởng là MX Lê Quang Liễn có nhiệm vụ ngồi mâm “côi”. Nhờ chủ hôn mát tay nên cặp đôi này hạnh phúc dài lâu.

Nhưng cũng có những niềm đau mà chỉ có người lính trận mới chịu đựng nổi. Vào “Mùa Hè Đỏ Lửa” tại Quảng Trị, trong ĐĐ4 có một cuộc tình thật bi thương mà hầu như anh em trong đơn vị vẫn nhớ mãi đến ngày nay, đó là cuộc tình của MX Nguyễn Văn Bạch thuộc Trung Đội 43, Đại Đội 4, TĐ2.

Bạch yêu một cô thôn nữ tại Hương Điền, gia đình Bạch ở tận miền Tây, cha mẹ mất sớm, Bạch lớn lên trong tình yêu thương của ông bà ngoại, vì đường xá xa xôi cách trở, ông bà ngoại đã già không thể ra Quảng Trị cưới vợ cho cháu được, vì thế Th/Úy Nguyễn Hữu Hào ĐĐ Phó ĐĐ4 thay thế gia đình nhà trai làm chủ hôn. Thông cảm cho hoàn cảnh đặc biệt của chàng rể, gia đình nhà gái cũng bằng lòng, miễn cho các lễ vật, chỉ làm mâm cơm để ra mắt gia tiên mà thôi.

-“Ngày hợp hôn nàng không đòi may áo cưới,
Tôi mặc đồ quân nhân,
Đôi giày đinh bết bùn đất hành quân...”

Đám cưới của Bạch như thế đó! Khách nhà trai là những anh em trong Trung Đội 43/ĐĐ4, ngoài việc mừng phong bì cho cô dâu chú rể, ai có gì đem theo thứ ấy, nhưng đối với

lính thì chỉ có 3 món căn bản đó là: thịt hộp, mì tôm, rượu đế, thế mà cũng vui say một bữa và nhớ đời.

Sau ngày cưới Bạch được đơn vị cho 7 ngày phép để hưởng tuần trăng mật, hết phép Bạch vào ngay vùng hành quân và tử trận sau đó.

Thế là kết thúc một cuộc tình thời chinh chiến, đúng là “Xưa nay chinh chiến mấy ai về”.

Phải nói thật một điều khó nói, cũng là lính, ở đầu hay ở hậu phương có phép, phép thường niên, phép “vỡ đê”, phép tứ thân phụ mẫu qua đời, phép hấp hôn v.v.. nhưng với lính trận, nhất là lính TQLC thì ít khi biết chữ “phép” nghĩa là cái gì, chỉ vì lý do “công vụ” nên phép được giữ lại sau chuyện hành quân, và sau chuyển hành quân ấy thì “phép” còn mà lính mất, người có quyền đi phép đã ra đi “phép vĩnh viễn”! Chú rể Nguyễn Văn Bạch được 7 ngày phép sau tân hôn cũng là do sự linh động của cấp chỉ huy trực tiếp là đại đội, tiểu đoàn mà thôi

Trong buổi họp mặt, tôi và Ngọc Ngà đến từng bàn để chụp hình lưu niệm và trao phong bì lì xì cho anh em để làm lộ phí. Những anh em có điều kiện kinh tế tương đối đều gửi lại phong bì hoặc thêm vào để góp vào quỹ tương trợ của đơn vị, tất cả đều hân hoan vui vẻ.

Nhà thơ Đăng Thọ ngẫu hứng đọc liền mấy bài thơ tặng cho anh em, có cả thơ tình yêu thời trai trẻ, lẫn thơ tình đồng đội, những bài thơ thật hay làm một số anh em đã nghẹn ngào, xúc động.

Nhưng cuộc hội ngộ nào cũng đến phút chia tay, buổi tiệc vui nào rồi cũng phải tàn, những anh em ở xa bắt đầu chia tay ra về, số còn lại thuộc khu vực Thủ Đức, Biên Hòa cứ bịn rịn mãi chẳng muốn chia tay, cứ thêm một ly nữa, cuối cùng bình rượu đế đã cạn sạch, tôi phải thúc dục mãi đến 3 giờ chiều anh em mới lên đường. Phần tôi ngồi lại với Ngọc Ngà đến

4 giờ để chờ chuyến xe đã đặt chỗ trước từ Sài Gòn ra Phan Thiết và tôi về đến nhà lúc 19 giờ.

Cứ mỗi lần họp mặt lại vắng mặt một vài anh em vì tuổi già sức yếu, bệnh tật hoặc ra đi. Sau buổi họp mặt vui vẻ, ấm áp tình đồng đội,

tôi cảm thấy một nỗi buồn len lén trong lòng, không biết vài năm nữa ngày họp mặt đầu năm sẽ thiếu vắng ai đây?

“Sinh Lão Bệnh Tử” quy luật muôn đời của tạo hóa./.

* Từ trái sang phải (hàng đứng): MX Điệp (ĐĐ 4) MX Đông Triều, MX TB Chánh (ĐĐ4), MX Đức (ĐĐ5), MX Hùng (ĐĐ4), MX Long (ĐĐ CH), MX Th/Sĩ Rời (ĐĐ5), MX Tr/Sĩ I Ngọc Ngà (ĐĐ 4), MX Dũng (ĐĐ1), MX Phước (ĐĐ4), Mai (Vợ Phước), MX Bình (ĐĐ4), MX Th/Sĩ Đăng Thọ (ĐĐ2), MX Thọ (ĐĐ1).

* Hàng ngồi: MX Hoàng (ĐĐ5), MX Oanh (ĐĐCH), MX TB Nhi (ĐĐ4), MX TPB Toàn (ĐĐ 4). MX Tr/Sĩ Phúc (ĐĐ 4)